

ΕΚΗ. ΤΡΙΤΗΣ 28.8.56 (23.00 - 23.40)

Στήν προηγουμένη μας έκπομπή ασχοληθήκαμε μέ τό ιστορικό τῶν δύο Κοντσέρτων γιά πιάνο καί ὀρχήστρα τοῦ Σοπέν, καί ἐπί τῆ εὐκαιρία μεταδώσαμε γιά τοὺς ἀκροατοὺς μας τό γνωστό ὡς πρῶτο, σέ μί ἐλλάσσονα. Ἐτσι δέν θά ἐπειταθοῦμε αὐτή τή φορά σέ περισσότερες λεπτομέρειες γύρω ἀπό τίς συνθήκες πού εἶδαν τό πῶς τό δύο αὐτά ἔργα πού παρ' ὅλο τους τό ἐλαττώματα ἔμεινον ἀθόνητα. Ζοῦν καί θ' ἔοῦν ἀκόμη πολλοί χρόνιοι ἐν ὧσιν ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού συγκινοῦνται ἀπό τήν ὁμορφιά τῆς μελωδίας καί πιανίστες πού παίζουσι ὅτι εἶναι καλῶ γραμμένο γιά τό ὄργανό τους. Στίς συμπῆσεις πού ἔχουν μεταῦ τῶν ἀκροατῶν καί τῶν ἐπιτελεστῶν μπορούμε νά ποῦμε ὅτι ἑμιλλῶνται τό ἓνα τό ἄλλο.

Τό κοντσέρτο σέ Φά ἐλλάσσονα ἔχει ἀκριβῶς τά ἴδια ἐλαττώματα ἀλλά καί τά ἴδια προσόντα μέ τό κοντσέρτο σέ Μί ἐλλάσσονα.

Ἀρχίζει καί αὐτό μέ τήν καθιερωμένη εἰσαγωγή τῆς ὀρχήστρας ὅπως καί τό ἄλλο. Τό πιάνο ὁμως αὐτή τή φορά εἶναι περισσότερο πλούσιο. Ὁ ἦχος του εἶναι παχύτερος καί τά δεξιοτεχνικά εὐρήματα ἀφθονοῦν. Τό λαργιέτο πού ἀκολουθεῖ εἶναι τό καλύτερο ἀπό τά τρία μέρη. Ἀρχίζει μέ ἓνα νυκτερινό ἀπό τά ὠραιότερα πού ἔχει γράφει ὁ Πολωνός συνθέτης. Τό ἀφηγηματιῶ ἀπασιωνᾶτο πού ἀποτελεῖ τό μεσαῖο μέρος εἶναι μιά σελίδα ὄλο πᾶθος καί μιά ἀπό τίς πιό πρωτότυπες πού ἔχει συλλάβει ἡ φαντασία τοῦ συνθέτη. Τίποτε παρόμοιο δέν εἶχε γραφεῖ ὡς ἐκείνη τήν ἐποχή καί μάλιστα μέσα στά κῶπως στερεότυπα πλοίσια τοῦ κοντσέρτου. Ἐδῶ παρουσιάζεται γιά πρώτη φορά ὁ πρωτοπόρος: Ὁ μέγας ῥομαντικὸς. Ὁ μέγας Σοπέν.

Τό ΝΟΤΟΥΡΝΟ ἐπενέργεται. Αὐτή τή φορά ἀκόμη πιό ὄνειροπαρμένο, πιό αἰθέριο στόν χρωματισμό του.

Βέβαια ὕστερ ἀπό αὐτό τό ὀριστοῦργημα τό φινάλε, καταφθάνει σάν ἓνα λίγο ἐπιφανεσιῶ μουσικό πυροτέγνημα, ἓνα δεξιοτεχνιῶ θόλος κοντσέρτου σέ φόρμα ῥοντώ, λαμπερό ὁμως καί ἐντυπωσιακό ὡς τό τέλος.

Παίζει ὁ Μαλκοντσίνσκι καί τόν συνοδεύει ἡ Ὄρχ. Φιλαρμόνια ὑπό τήν διεύθυνσιν τοῦ Πόουλ Κλέτσκι